

[Morten Lange.]

over til olie, det er nemmere; det var billigere.

Socialistisk folkeparti har taget et initiativ i denne forbindelse, det blev mødt med flegma; naturligtvis er det altid klædeligt at møde forslag med en vis flegma, en vis mistro, det skal jeg ikke bebrejde nogen, men i denne situation havde jeg nok ventet, at dette folketing havde taget lidt varmere imod et forslag om en aktiv politik gående ud på at stille højere krav til isolering, at sætte ind på denne på energiområdet så helt afgørende sektor. Men samlingen er jo ikke til ende endnu, og såsom flere af ordførerne har talt mildt og godt om, at det var vigtigt, kan det jo ske, man gør sig den ulejlighed at genoplive SFs forslag, som ligger i et eller andet udvalg. Det er et fornuftigt forslag, og det må der gøres noget alvorligt ved, hvis der skal være nogen, der tror på, hvad vi siger her.

Det er ligeledes vigtigt, at vi indser, at udbygningen af den kollektive trafik er væsentlig. Det er nok rigtigt, at den ikke spiller den helt store rolle på energiregnskabet, det er ikke de store tocifrede tal, hvis vi regner i procenter. Men der er den ting ved det, at vores transportsystem er samtidig meget ressourceforbrugende, den kollektive transport er mindst ressourceforbrugende, og derved har vi en dobbelt årsag til at gå ind i den side af sagen også; vi har også på dette område været fremme med nogle forslag, som blev mødt med tilsvarende, skal vi sige beskeden entusiasme. Det får være, at vi bliver nødt til at gå den vej alligevel, og det vil dette folketing formodentlig erkende; jeg har lavet statistik på de foreløbige talere, som repræsenterer et bastant flertal af dette tings medlemmer, og hvis man vil leve op til det, man selv har sagt — og det er jo praktisk — er mulighederne for en fornuftig energipolitik på disse to områder meget nærliggende.

Så må vi gøre en indsats for bedst muligt at sikre olieforsyningerne, og dér har der været en meget særpræget vaklen i, hvad vi

hidtil har hørt. Måske skal vi gøre et eller andet, måske skal vi have et raffinaderi, måske bliver staten nødt til at gå ind i billedet og købe olie eller et eller andet, det kan da godt ske; men den ulykkelige ting i denne forbindelse er, at det skulle vi have gjort for længe siden, det skulle vi have gjort, inden energikrisen brød ned over os. Så var vi kommet vel af stabelen og på sikrere grund. Nu er vi som sædvanlig kommet bagud i dette land, og derfor er det besværligt.

Men det er nødvendigt at overvinde alt dette, og man kan blive adskilligt bekymret, når det synes at være sådan, at der i dette folketing stadig væk er noget, der minder om et flertal, der tror, at de multinationale selskaber nok skal klare det for os én gang til mere eller mindre slet. Vi kan ikke stå os ved det, selv ikke i den hellige konkurrences navn. Det mindste, man må kunne gå ind for, er dog, at vi indfører et ægte konkurrencemoment også på det område og sikrer en statslig andel i olieforsyningen. Der ligger også hvad det angår et forslag fra socialistisk folkeparti. Vi skal meget gerne se det gennemført i en fart. Det er fremsat inden spærretiden; det kan nås i denne samling.

El- og kraftforsyningen er et mærkeligt system i Danmark. Tilsyneladende er det privat, og tilsyneladende er det offentligt. Der er en eller anden slags maskeret kommunal styring, formodentlig, og det er såmænd da gået meget skikkelig, vi har da fået udmærket kraft uden klumper. Men man må nok stille spørgsmålet, om det holder fremover. Denne maskerede offentlighed er egentlig ikke sund, den ligger uden for den demokratiske beslutningsproces og alligevel indenfor, og det står demokratiet sig ikke rigtigt ved. Det vil ikke være nogen enorm udvikling af den socialistiske sektor i Danmark, hvis samfundet overtager energiforsyningen, det vil tværtimod være en demaskering af noget, der allerede halvvejs er gjort. Men — og det er dér, det er vigtigt — det vil lægge det ægte ind under offentlig styring og ikke bare sådan med det ene ben,